

Opus Dei: Dar dnešním křesťanům

Církev přebývá ve světě dvacet století a vždy naplňovala svět spásou Ježíše Krista. Během těchto staletí Boží církev na své pozemské pouti došla daleko. Cesta byla bezpochyby tvrdá, ale byla také období klidu. Jeden fakt zůstává zřejmý: Bůh církev neustále provází svou láskou.

02.04.2002

V určitých dobách se Bůh rozhodl přímo zasáhnout, aby církev naplnil

novou energií pro období zkoušek. Toto krátké pojednání vypráví o jednom takovém zásahu v životě církve – o založení Opus Dei.

Abychom dostali celkový obrázek, je nezbytné se nejprve krátce zmínit o dosavadní historii cesty církve. Tuto cestu můžeme vidět ve světle tří odlišných údobí - éru prvních křesťanů, křesťanskou éru a konečně moderní dobu.

První křesťané

Toto období začíná krátce po Nanebevstoupení Páně, přesněji v den Letnic a zahrnuje první tři staletí po Kristu. Od samého začátku křesťané přijímali takový způsob života, jehož cílem bylo následovat co nejpřesněji Ježíše Krista.

Praktikovali modlitbu, křesťanské umrtvování a projevovali milosrdenství. Někteří si svobodně volili panenství a vzdávali se tak manželství kvůli Království. Pro tyto

první křesťany, kteří žili mezi jinými členy svých komunit, ve svých vlastních domech, s vlastním majetkem a vydělávali si přitom na živobytí svou prací, znamenala jejich víra odpovědnost ve dvou směrech: v osobní svatosti a apoštolátu.

Křesťané byli rozptýleni do celého tehdy známého světa, a to nejprve díky perzekuci ze strany Sanhedrinu. Rodící se církve později bojovala, aby se prosadila v nepřátelském pohanství římského impéria. Mnozí byli umučeni. Být křesťanem vyžadovalo pořádný kalibr pevného přesvědčení. Přestože vedli normální život jako lidé svobodní či otroci, vliv křesťanů na jejich pohanské současníky prostřednictvím osobního apoštolátu se ukázal jako velmi účinný.

Osobní apoštolát znamená vydávat svým životem svědectví o víře, kterou hlásám. Znamená soulad mezi

vírou a skutky při napodobování Krista. A tak křesťané zvítězili – tichým a téměř neviditelným osobním apoštolátem – nad svými pohanskými současníky, kteří byli přitahováni tímto způsobem života. Bylo to tak přitažlivé nadpřirozeně i lidsky, že si pohané všimli: „Podívejte se, jak se navzájem milují.“ (Tertulián, Apologeticus, 391).

Křesťanská éra

Období začíná v průběhu čtvrtého století, po Ediktu milánském r. 313, který se stal symbolem konce římské perzekuce. Když církev měla vnější mír, mnohem více konvertitů bylo přijímáno do církve a mnoho z nich s sebou přinášelo zvyky, které byly poněkud pohanské. A tak brzy pohanské praktiky postupně našly cestu zpět do římsko-křesťanské společnosti, zvláště mezi mnohé vlažné křesťany. Mnozí křesťané postupně ztratili z očí možnost a

důležitost pokřtění světa zevnitř, neboť nemorálnost společnosti byla velmi tíživá. Všeobecným názorem bylo, že pokud chce člověk dosáhnout dokonalé svatosti k Boží službě, je lepší opustit svět, spíše než se smísit s pohany a riskovat nákazu. Svatost se zdála být dosahována pouze těmi, kdo se uchýlili do klášterů a později k různým formám řeholního života.

Moderní křesťanství

V posledních 500 letech renesance, humanismus, osvícenství a socialismus ještě více usilují o vykořenění křesťanství na zemi. Poslední vlny modernismu, materialismu a New Age věci jen zhoršily. Jako výsledek toho všeho mnozí dnešní křesťané ztratili onu horlivost k dobytí světa pro Krista, kterou jejich předkové z prvních staletí měli. Dnes máme ochablé křesťanské laiky, kteří považují

uspořádání světa v souladu s radami evangelia za nemožný sen. Zůstávají v závětrí amorfních doporučení, že každý by měl být dobrý podle své individuální chuti. Obecné přesvědčení je, že laici nemohou doufat v to, že povedou svatý život uprostřed světa, a ještě méně v nějaký účinný osobní apoštolát mezi lidmi okolo.

Ale Bůh lidstvo neopustil. Podporuje horlivost křesťanů ve světě. Příkladem Boží Prozřetelnosti je i to, že 2. října 1928 Otec Josemaria Escrivá, 26-letý španělský kněz, založil na základě Boží inspirace Opus Dei – instituci, jejímž posláním je připomenout obyčejným lidem jejich Božské povolání, aby usilovali o svatost v obyčejných věcech, každý den. Připomínat každému - bez ohledu na jeho profesi – taxikáři, pomocnému dělníkovi na stavbě, ženě na tržišti, podnikateli, diplomatovi..., že je možné

posvěcovat každou pozemskou skutečnost a použít ji jako prostředek k dosažení osobní svatosti. Obnovit horlivost prvních křesťanů, jejichž apoštolské nadšení v každodenních činnostech, v jejich práci, v jejich přátelstvích...proměnilo pohanský Řím v centrum křesťanství. A podobně jako Opus Dei vznikají jiné instituce a iniciativy, což znamená, že by křesťané neměli zůstat pasivní a vlažní. Když blahoslavený Josemaria mluvil o povolání k Opus Dei v rozhovoru s jedním americkým novinářem, srovnal povolání k Opus Dei s povoláním prvním křesťanů: „Chcete-li nějaký bod pro srovnání, nejjednodušší cestou k pochopení Opus Dei je uvažovat o životě prvních křesťanů. Žili své křesťanské povolání vážně, opravdově usilovali o svatost, ke které byli povoláni křtem. Vnějšíkově nedělali nic, co by je odlišovalo od jejich spoluobčanů.“ (Rozhovory s Msgr. Escrivou, Scepter, Princeton, 1993, č. 24).

Blahoslavený Josemaria Escrivá viděl, že jeho úkolem je učit lidi, jak mají hledat Boha ve své práci. Ideál, který ho naplňoval, byl zcela nový v první části dvacátého století, ale pro křesťany prvního století byl běžnou záležitostí. Druhý Vatikánský koncil oficiálně vyhlásil toto učení ve své dogmatické Konstituci o církvi:

„Laici, svým vlastním povoláním, usilují o Boží království tím, že se angažují v časných záležitostech a uspořádávají je podle Božího plánu. Žijí ve světě, tj. ve všech sekulárních profesích a povoláních. Žijí v běžných podmínkách rodinného a společenského života, ze kterých je utkána jejich existence. Jsou tam povoláni Bohem, aby řádným plněním svých funkcí a vedeni Duchem svatým pracovali na posvěcování světa zevnitř, jako kvas.“ (Lumen Gentium, č. 31).

„Všichni Kristovi věřící, každého stavu a postavení, jsou povolání k plnosti křesťanského života a

dokonalosti lásky. “ (Lumen Gentium, č. 40).

Abychom docenili velikost obrazu, který bude výsledkem této nové křesťanské obrody, ovlivněné osobním apoštolátem křesťanů prvních staletí: „Jsme tu sotva od včerejška a již naplňujeme svět a všechna jeho místa: města, ostrovy, městečka, osady, rady, dokonce vojenské tábory, tribunály, shromáždění, paláce, senátní fórum. Nechali jsme vám jen vaše chrámy.“ (Tertulián, Apologeticus 37). Není pochyb, že expanze křesťanství koncem druhého a začátkem třetího století byla opravdu explosivní. Můžeme proto zpochybňovat účinnost osobního apoštolátu při znovupokřtění moderního světa, při naplňování poslání, ke kterému křesťané obdrželi Boží mandát ? Není divu, že v počátcích Opus Dei mladý zakladatel řekl zapáleným mladým mužům, kteří své životy dali Bohu v

Opus Dei, že jejich nejdívočejší představy neproniknou až k zázraku, který bude výsledkem jejich sebeodevzdání. „Sněte“, řekl jim, „a vaše sny nebudou stačit...“

S perspektivou, kterou nám poskytuje historie, můžeme lépe ocenit Boží Prozřetelnost a být opravdu vděční za tento nový impuls pobízející církev na její pouti k Novému Jeruzalému. Vede nás tak k plnějšímu rozkvětu křesťanství v tomto novém tisíciletí.

Kelechi Uzoma, The Evangelist
(Benin City, Nigérie) 7.3.2002

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
opus-dei-dar-dnesnim-krestanum/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/opus-dei-dar-dnesnim-krestanum/)
(09.08.2025)